

عنوان مقاله:

مفاهیم مشترک باغسازی در دوره تیموری و صفوی، با تاکید بر نگاره های باغ دو مکتب هرات و مکتب دوم تبریز

محل انتشار:

دوفصلنامه نگارینه هنر اسلامی، دوره 8، شماره 21 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

علی زارعی - Assistant Professor, Department of Archaeology, University of Birjand

مهديه شواکندی - MA. university of Birjand

حسن هاشمی زرج آباد - Associate Professor, Department of Archeology, University of Mazandaran

حسین کوهستانی اندرزی - Faculty member of Birjand University

خلاصه مقاله:

باغ ایرانی را می توان زیباترین محصول منتج از اصول زیبایی شناسی و طبیعت گرایی فرهنگ ایرانی دانست که مفهوم آن در بسیاری از هنرهای این سرزمین از جمله هنر نگارگری متجلی شده است. باغ معادل واژه پردیس است و در ایران از دیرباز باغ های معروفی وجود داشته که اکنون موجود نیستند. با ورود اسلام باغ از توجه ویژه ای برخوردار شد. آنچه مبحث باغ را نسبت به دوره پیش از اسلام متفاوت می نمود، ماندگاری باغ ایرانی در چهارچوب نگاره ها بود که گویی آن را برای همیشه برایمان جاودان نموده اند. تصاویر نقش شده در این مینیاتورها کوششی در مجسم ساختن طبیعت بهشت یا همان فردوس برین و جهان ملکوتی است. از دیدگاه شکلی، مینیاتورهای ایرانی طرح باغ را دقیقا مثل تجلی معمارانه اش، با تمامی عناصر کالبدی طبیعی و انسان ساخت تصویر می کنند. نگارگری در سده های هشتم تا دهم مدارج کمال را پیمود و دو مکتب نگارگری هرات و تبریز دوم، از شاخصه نقاشی این دوره هستند. آنچه ما قصد داریم در این مقاله به آن بپردازیم، حضور باغ در نگاره های این دو مکتب و خصوصیات آن است که براساس نمونه های موردی مورد بررسی قرار خواهد گرفت. روش تحقیق به کار رفته در این پژوهش از نوع توصیفی-تحلیلی و با استفاده از ابزار کتابخانه ای است. از آنجایی که نگارگری صفوی تا حد بسیار زیادی دنباله رو و میراث دار مکتب هرات بود، بنظر میرسد عناصر باغ در هر دو مکتب یکسان بوده و تفاوت ها صرفا به یک سری از ویژگی های نقاشی و رنگ آمیزی محدود می باشد.

کلمات کلیدی:

Persian Garden, Miniature, Timurid period

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1571188>

